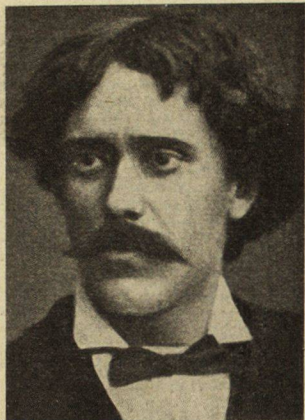

знаваща никакви трудности, благородния му и изразителен тонът, необикновено богатите му съфдства като изпълнител, и горещия му темперамент, съединени съ една голяма сериозност и съсредото-

Пабло Саразате

ченост, привеждаха слушателите му въ безграничен ентусиазъм. Голѣмъ майсторъ е С. като изпълнител на камерна музика. Отъ неговитѣ композиции съ голѣма популярностъ се ползватъ „Zigeunerweisen“ — „Циганскитѣ пѣсни“. Освенъ това, писалъ: „Фауст-фантазия“, „Испански танци“ (4 тетради) и др.

Сардана — испански танцъ — при който играчитѣ се хващатъ за ръце, и образуватъ едно колело — единъ видъ хоро, съ сложни стѣпки.

Саретъ, Бернаръ — Sarrette, Bernard — французски музикаленъ организаторъ, род. 27 ноем. 1765 въ Бордо, умр. 13 апр. 1858 въ Парижъ; като офицеръ отъ Националната гвардия образува нейната музика, 1792 основава едно музикално училище, въ което преподавателитѣ сж били музикантитѣ отъ Гвардейската музика, и коего обучавало музиканти за цѣлата французска армия.

Отъ това училище, преименувано по-късно въ „Националенъ музикаленъ институтъ“, 1795 се развива Парижката консерватория. Следъ образуването на консерваторията, С. е искалъ да се върне въ полка си, но бива задържанъ, и му се повѣрѣва длъжността директоръ. Заслугитѣ на С. сж въ прокарване на плодотворни методи на преподаване, които, по-късно, биватъ доразвити и усъвършенствувани.

Сарсуела, исп. zarzuela — испанска пиеса съ музика и говоримъ диалогъ — единъ видъ комическа опера, и дори оперета, съ чисто испанска национална окраса. Началото ѝ е въ XV в. въ пиеси-фарсоветѣ и драматичнитѣ еклоги (на дѣлъ Енрикина), като сж ги смѣсвали съ мелодии отъ народнитѣ пѣсни — запазили се като популярни въ Испания. Името си С-та води отъ единъ малък дворецъ на кралския „Пардо“, дето сж се давали такива пиеси презъ XVII в.

Сарти, Джузепе — Sarti, Giuseppe — значителенъ оперенъ композиторъ, род. 1 дек. 1729 въ Фаенца, умр. 28 юлий 1802 въ Берлинъ, ученикъ на Падре Мартини въ Болоня, 22-годишенъ пише първата си опера „Помпей въ Армения“, минала съ такъвъ голѣмъ успѣхъ, че бива призванъ за кралски капелмайсторъ и композистъ въ Копенхагенъ. Тукъ пише повече отъ 20 опери, но поради участие въ една афера бива изгоненъ отъ Копенхагенъ, и се връща въ Венеция, дето получава мѣстото директоръ на девическата консерватория (до 1779). Следъ това го виждаме капелмайсторъ на „Миланския „Домъ“, за който пише множество църковни творби, а сжщо и нѣколко комически опери („Ахилъ въ Скиръ“, „Фарначе“, „Джулио Сабино“ и „Въ мжтна вода добра риба“. Последната е била изпълнена и въ Виена, и Моцартъ написва върху една мелодия отъ нея второто Finale на своя „Донъ Жуанъ“, и единъ вариации за пиано. 1784 е капелмайсторъ на Екатерина Велика въ Петербургъ, където пише нѣколко опери; 1787 постѣпва на служба при князь Патюмкинъ, като учител по музика, а 1793 основава въ Екатеринославъ едно музикално